

JÁNOSHALMI HARANGOK

A SZENT ANNA
EGYHÁZKÖZSÉG
KIADVÁNYA

XI. ÉVF. 2. SZÁM

2008.
HÚSVÉT

Ez az a nap...

Már az apostolok megérezték, hogy Jézus feltámadását nem ünnepelehetjük csak egyetlen napon. Ezért tették a szombat helyett Jézus feltámadásának napját az Újszövetség Úr napjává. Minden vasárnap afféle „kis húsvét”, amikor a szentmisében megemlékezünk Jézus „szenvetéséről, haláláról, feltámadásáról és dicsőséges menyebemeneteléről”, hogy ezek erejében szentel-

jük meg a ránk váró hét napját.

Kezdjük hát minden napot a vasárnap szellemében. „Ez az a nap, amit az Úr adott nekünk...” – énekeljük a húsvéti szentmisében. De minden reggel ezzel kellene ébrednem. „Ez az a nap...” Nem az enyém, de az Úr nekem ajándékozta, hogy láthatóvá tegyem rajta a húsvét dicsőségét.

Arany János

ÍRÁS A BIBLIÁBA

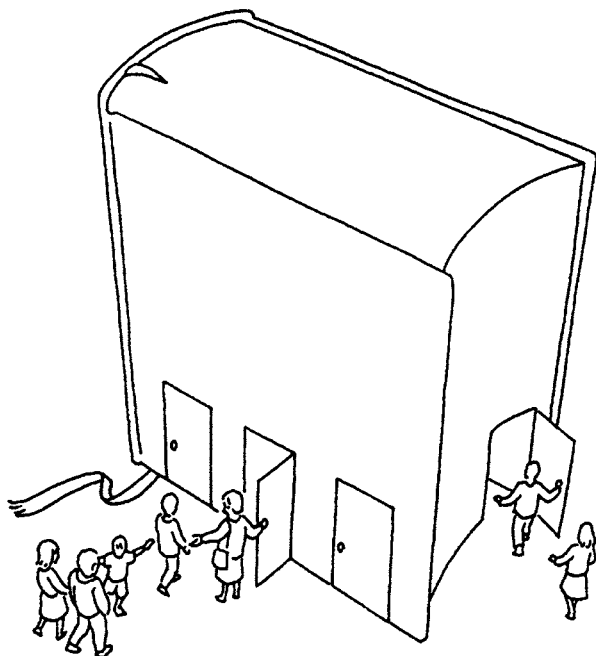
- az Újszövetség könyve elé -

Ez a könyv a könyvek könyve.
Szegény ember drágagyöngye.
Égi harmat lankadtaknak.
Világosság földi vaknak.
Bölcsességnek arany útja:
boldog aki rátalál!
Szomjas lelkek forráskútja,
hol pohárral Krisztus áll.

Ez a könyv az örök törvény.
Királyon lánc. Rabon napfény.
Tévelygőnek hívó harang.
Roskadónak testvéri hang.
Elhagyottnak galamb-búgás
Viharvertnek ereszet.
Haldoklónak angyal-súgás
„Ne félj: fogd a kezemet”...

Gyermeknek is: ”Mily szép regél!”
Bölcsnek: „Rejtelmek tengere!”
Fal, - s túl rajta élőhangok.
Köd, - s benn zengő hárfák, lantok.
Templomok közt legszebb templom:
csak megnyitom s benn vagyok.
Ablakán a Paradicsom
rózsáira láthatok.

Minden fakul, minden romlik.
Márványvár is összeomlik.
Bíborleplek ronggyá málnak.
Dicsőségek füstbe szállnak.
Csak ez a könyv nem tér porba.
Míntha volna élő lelke!...
Ez a könyv a Mózes bokra:
Isten szíve dobog benne.

„Megyek halászni! Mi is...”

(Jn 21, 3)

Hát ezt is meg lehetett tenni? Visszamenni oda, ahonnét három évvel korábban elszólította őket az Úr? Akkor „mindenüket elhagyva a nyomába szegődtek” (Lk 5, 11). Most ugyanoda zuhantak vissza. Vagy talán az Úr üzenetét értették félre, aki az angyalokkal üzenté az üres sír előtt álmélkodó asszonyok által: „Elöttetek megy Galileába” (Mt 28, 7).

Rémes bemutatkozása ez az emberi gyengeségnek a tanítványok részéről, akár tehetetlenség, akár félreértés volt. Hogy három év lángoló szavú tanítása, a csodák elképesztő varázsa, az utolsó vacsora átizzó hangulata, a Kál-

vária véres-fényes kegyelmi kiáradása, de mindezeket túl a húsvétnek minden képzeletet felülmúló élményei sem tudták ezeket az embereket Jeruzsálemben tartani. A Titkok városában, a Kegyelemek városában! Vagy legalább Galileában az Úrra várakozó áhítatban. Hiszen a halászat elhagyása után is éltek valamiből, míg az Úrral voltak.

Ha elsodálkozunk az apostolok gyöngeségén, még jobban elképedünk az Úr Jézus magatartásán. Jézus a halászásban fáradozó apostolokat a tó partjáról megszólítja, de nem rohanja le őket és nem feddi meg, mint ahogy várnánk attól, aki az eke szarvától visszanezőket oly szigorúan utasítja el (Lk 9, 62). Sőt, leszáll érdeklődésük szintjére, és mintha neki is ez lenne a legfontosabb tennivalója, köszöntés nél-

kül egyenest belevág: „Fiaim, nincs valami ennivalótok?” (Jn 21, 5). Első szava s kérdése az, ami őket is visszahúzta a halászatához. De nemcsak kérdez, hanem tesz is, mert amint a csodás halászatból „partot érnek, izzó parazsat láttak, s rajta halat, meg mellette kenyeret”.

Hányszor esett és esik vissza minden idők egyháza (és benne minden keresz-

tény) abba a profán világba, amit elhagyni, ahonnét eljönni, vagy legalábbis tőle függetlenné válva elszakadni szólította az isteni kegyelem hangja!? Mi, akik magunkat buzgó keresztényeknek tartjuk, botránkozunk ezen. Kétségbeesünk az egyház emberi arcának e bemutatkozásán és a gyöngeségnek e szomorú látványán. Jézus nem botránkozik, rájuk sem rivall, nem fedd és nem ítél. Szelíden újból és újból hív.

A nagy titok hordozása nem óvja meg az egyházat (és benne az egyes keresztényeket) a földiek felé fordulástól, de mindig meg kell tudni érezni és érteni minden korban a múlandóság partjain álló Jézus hívását az eredeti szolgálatra. És biztosítását arra, hogy gondja van egyháza földi igényeire is.

Belon Gellért

Sikeres élet

...Nekem semmi sem sikerült – siránkozik egy középkorú asszony és sorolja fájdalmain. Házassága tönkrement, gyermekei nem törődnek vele, munkájában nem leli örömet; felesleges embernek érzi magát.

Sajnálom őt. Szívből sajnálom. Nem az általa felsorolt fájdalomleltár aggaszt, hanem az a „makacs szenvedés”, amely nem is kéri igazán a segítséget, csak jajgat. Ez a nő nem hagyja, hogy segítsek rajta. Mintha csak attól félne, elveszíti a panaszkodásra való jogot. Hiába sorolom neki ötleteimet, egyik sem tetszetős számára. Ő megmarad a sirásnál, addig sem kell cselekednie.

Ismerek százszorta tépettebb sorsú embereket, viharvert testvérek példáit emlegetem, akiknek nincs idejük a zokogásra, egyszerűen azért, mert mások életével kell törődniük, mert elfoglalja őket a Másik Ember.

Az asszony minden lehetőséget elhárít magától. Vegyem tudomásul, hogy ő „igazoltnan boldogtalan”, semmi eredményt sem képes felmutatni eddigi életéből, vele mindenki kitolt, sohasem érte szerencse, értsem meg végre, hogy semmije és senkije sincs. Innen kell üzennem neki és társainak – mert a szavakra nem figyel oda –, hogy nem hiszek a sikertelen életben.

Szomorúságának oka a sikeres életéről vallott hamis felfogásban rejlik. A sikeres élet ugyanis nem a megszerzett javak vagy az elért eredmények gyümölcse. A siker titka egészen másutt rejtőzködik. Akaratlanul is a világ szemében „sikeres élet” elől cellába „szökő” szerzetes üzenete jut eszembe.

„Ha valóban igaz lenne az, amit a legtöbb ember magától értetődőnek tart, hogy semmi egyéb nem szükséges a boldogsághoz, mint mindent megszerezni, mindent

látni, minden élményt végigélni, s utána beszélni róluk, akkor nekem nagyon boldog embernek, lelki milliomosnak kellett volna lennem, bölcsőmtől a mai napig. Ha a boldogság pusztán természeti adottságokból születne, akkor nem léptem volna be egy trappista kolostorba férfikorom küszöbén.” (Thomas Merton: Hétlépcsős hegy)

A siker „Isten-léptékű” érték. A boldogság természetfölötti forrásból fakad. Ha Isten „belemondta magát” egy emberbe, ha az Ige testté lett Jézus Krisztusban, akkor nincs más dolgunk, mint hogy testvéreink számára mi is megtestesítsük Őt. Jézussá kellene válnunk ott, ahol élünk, ez a sikeres élet lehetősége. Ezt a sikert pedig kivétel nélkül mindenki elérheti. Sőt! Erre a sikerre meghívást kaptunk Jézustól. Jézus a testvérünknek adott víz példázatával egyszer s mindenkorra elárulta nekünk a sikeres élet titkát.

...”Nézd a szeretet koldusait, ahogy állnak az út mentén. Gazdagságuk a türelem...” Hallgatom a Korál együttes dalát és szeretném elküldeni a panaszkodó asszonynak, hogy lásson munkához. A szeretetben nincs munkanélküliség. Aki állás nélkül van, az magára vethet. Az a baja, hogy nem látta meg a koldust. Nem vette észre a szükségét szenvedő embert.

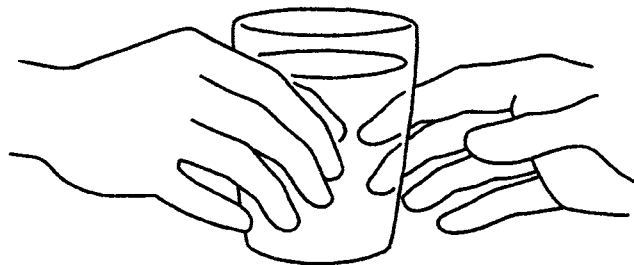
Az észrevétel öröme

nélkül hogyan is élhetnénk boldogan? Aki vakon és süketen jár a világban, az ne jajgasson, hogy senkinek se kell. Őt azért nem látják, mert ő sem lát meg senkit.

Manapság a társaságok és klubok alakulásának idejét éljük. Megalakult a „Memória klub” is, amely minden tagjának garantálja, hogy „a mai gondokkal terhes időkben” ügyfeleinek éber emlékezete lesz.

Semmi mást nem kell tennünk, mint fölírni szeretteink névnapját, születésnapját, netán a házassági évfordulót, s kettőszáz forint tagdíj ellenében egy évig nyugodtan lehetünk. A „Memória klub” időben értesít bennünket a megjelölt ünnepekről, nehogy elfeledjük azokat, és kitörjön a családi perpatvar.

Szomorúan olvastam a belépésre biztató nyomtatványt. Elképzelem a férfit, akit egy hivatal telefonon értesít arról, hogy

éppen tíz éve mondott igent élete párjának, el ne mulasszon virágot vinni neki... Vajon hogy néz ki az a csokor?

„Kinek neve eszemben, szíve, képe elmémben” – idézi Sütő András a népi szólásmondást. Tehát nem egy klub elméjében, hanem az enyémben.

Elfelejtett nevek, elfelejtett szívek és arcok sorakoznak lelkiismeretünk csarnokában, miközben panaszkodunk, hogy milyen szerencsétlen az életünk. Pedig a megoldás kézenfekvő:

„Síri láttam két szemet. Szemem mért nem könnyezett? Száját láttam nevetőt. Túl mért nem nevettem őt? Garast kapott a szegény. Nem én adtam. Miért nem én? Kipattant egy rügy a fán. Miért nem hajt a koronám? Eltört egy virágcserep. Lenni még! Élni szép!” ...Íme Weöres Sándor „ajánlata” a sikeres élethez. És ez a lelkiismert-vizsgálatra ösztönző üzenet máris

továbblépésre kényszerít. Nem elég észrevennünk mások szükségét, nem elég „megnézni”, hogy mi a bajuk, hanem részt kell vennünk abban a fájdalomban, amely rájuk nehezült.

A részvétel boldogsága

annak juthat, aki bátorodik megemelni mások terhét, s nemcsak a partvonalról drukkol a cipekedőknek.

Részt venni az emberek nyomorúságában veszélyes vállalkozás. Ezért szeretünk „emberiségről” beszélni az ember helyett. Az emberiségen ugyanis nem tudunk segíteni. Mi csak azokon segíthetünk, akiknek nevük van. Akiknek ismerjük a sorsát és

módunkban áll, hogy sorsukon változtassunk.

Rejtő Jenő szerint az emberi részvétel éppen fordítottja egy kirándulásnak. Minél messzebb az áhított cél, annál nagyobb a lelkesedés. A távoli bajok „megoldásában” mindig lelkesek vagyunk. A szomszédunk nyomorúságát nem vesszük észre, hiszen rajta módunkban állna segíteni, az ő gondjaiból valóban „rész” vállalhatnánk.

Legolcsóbb és leghígbab szavaink a temetői részvétnyilvántások. Jézus nem ezekre a könnyes semmitmondásokra buzdít bennünket. Ő azt akarja, hogy Cirenei Simonok legyünk a történelem megannyi keresztútján.

Egy élet sikere lemérhető egy nap sikerében. Végső soron egy naptól csupán annyi az enyém, amennyit én adok belőle. Életem is csak akkor sikerült, ha másokra pazaroltam.

Enzsől Ellák

Rendet nem rakni kell

Nem tudom ki hogyan van vele - az én íróasztalomon a papírok mindig szanaszét akarnak szaladni. Néha-néha rendet teszek, de a rétegek hamarosan újra egymásra rakódnak. Nem ritkán kisebb tornyok emelkednek. Aztán bejön valaki, kér valamit, elkezdnek kutatni a papírok meg könyvek között. Az egyik csomót főlemelem, rárakom a másikra. Végül megtalálom, amit keresek, a papírok pedig maradnak... Megszólal a telefon, - azonnal, mondom, csak éppen meg kell keresni, itt van a kezem ügyében. Keresem, a levelek lesodródznak a földre, utánuk kapok, aztán megyek, teszem a dolgomat, beszélek a rám várakozóval, intézem, ami éppen elintézendő. S azt veszem észre, hogy elkez-

dek kapkodni, mert semmit sem találok a helyén.

Győrben volt, diákoththoni nevelőtanárként kezdtem bencés pedagógusmunkámat a hatvanas évek végén. Több, mint harmincöt év múlt már el azóta.

Egyik szombaton délután szekrényvizítet tartottam. Nem ártana néha most sem, ha valaki ránézne a szekrényekre (az enyémmre is). Az egyik fiú szekrényében sokkal nagyobb rendet találtam, mint amire számítottam.

- Mondd, gyerek, mikor raktál te itt ekkora rendet?

- Atya – válaszolta -, rendet nem rakni kell, hanem tartani!

Hányszor idéztem azóta ezt a mondat! Többször idéztem talán, mint a nagy görög filozófusok kijelentéseit. Mert mélyen igaza van. Rendet tartani kell, nem pedig rakni. Ehhez pedig energiára van szükség. Állandó odafigyelésre. Egész életprogram lehet. Életprogramja mindenkinek, aki vágyik a nyugalom és béke után.

Valahol ezt a meghatározást találtam a békének:

„A béke az a nyugalom, ami a rendezettség-ből származik.”

Igen. Ha a helyükön vannak a dolgok. Ha rend van bennem, ha rend van a kapcsolataimban, ha rendben vagyok a rám bízott világgal.

*Korzenszky Richárd OSB
Üzenőfüzet című könyvéből*

Húsvét vigíliája

Az ünneplés története

A vigília szertartása a maga teljességében visszamutat a 4. századra. Már akkor szerepelt a szertartás négy részének lényege: a FÉNY liturgiája, a SZÓ liturgiája, a VÍZ liturgiája, a KENYÉR és a BOR liturgiája, EUKARISZTIA.

A fény liturgiájában a fényköszöntő rítus az ókori lámpagyújtás ősi szertartásából fejlődött. A tűzszentelés a frank birodalomban már a 8. században szokás volt a pogány tavaszi tüzek ellensúlyozására, amit Róma a 12. században vett át. A húsvéti gyertya és dicséretének ősi szertartását ugyancsak a gall liturgia bővítette ki (a kereszt jelének, az évszámnak és az alfa és omega betűknek a bevésése, a tömjénszemek ráhelyezése.) Az olvasmányok minden vigília velejárói voltak kezdettől fogva. A keresztség szentségének kiszolgáltatása húsvét éjjelén is már az ősegház gyakorlata volt. A vigília ünnepsége koronája pedig az ünnepi eukarisztia volt.

A vigília ünneplése

I. a FÉNY liturgiája

Első jelkép a fény, amellyel Krisztus föltámadása bevilágítja ezt az éjszakát. A tűzszentelés szertartása, a húsvéti gyertyának és a hívek gyertyáinak meggyújtása, valamint a templom teljes kivilágítása jelzik Krisztus világosságának szétáradását.

A tűzszentelés teljes sötétségben történik. Ezután következik az Exsultet, a Húsvéti Gyertya köszöntése.

*Az égben immár ujjong-
va zengjen az angyalok kórusa:
és ujjongjanak Isten csodálatos művei:
főlséges nagy Királyunk győzelmét
bügö kürtnek hangja áldva áldja!*

II. a SZÓ liturgiája

A második jelkép a szó, az Isten igéje, amely az Ószövetségi előképekben és az Újszövetség

beteljesedésében adja elénk megváltásunk nagy művét. A húsvét liturgiájának ebben a részében Isten szabadító tetteire emlékezzünk. Ahogy a zsoltaóros mondja: *Emlékezem az Úr tetteire, visszagondolok hajdani csodáira. Végiggondolom minden tettetted, elemlékedem dolgaidon. Szent a te utad, Istenem! Van-e olyan nagy Isten, mint a mi Istenünk? Te vagy az Isten, csodát tesz hatalmad, a népek között erődöt megmutattad.*

1 Móz 1,1-2,2	a világ megteremtése
1Móz 22,1-18	Ábrahám áldozata
2Móz 14,15-15,1	átkelés a Vörös-tengeren
Iz 54, 5-14	megkönyörült népén az Úr
Iz 55,1-11	az üdvöt mindenkinek ingyen kínálja fel az Úr
Bár 3,9-15.31-4,4	a bölcsesség forrása
Ez 36,16-28	jövendölés az új szívről és lélekről
Róm 6,3-11	a keresztséggel vele együtt eltemetkeztünk a halálba
Lk 4,1-12	Mit keresitek az élőt a holtak között? Nincs itt, feltámadt!

III. a VÍZ liturgiája

A keresztelő víz Krisztus halálából és föltámadásából fakadó élet és kegyelem jele. A húsvét szent titka által a keresztségben mindnyájan eltemetkeztünk Krisztussal együtt, hogy vele együtt járjunk az élet útján. A keresztség liturgiája és a keresztségi ígéret megújítása tudatosítani akarja bennünk, hogy Krisztussal együtt nekünk is meg kell halnunk a bűnnek, és vele együtt föltámadva Istennek kell élnünk.

IV. a KENYÉR és a BOR liturgiája, EUKARISZTIA

A kenyér és a bor is jel, anyaga és eszköze Krisztus halálának és föltámadásának eukarisztikus ünneplésében, hiszen a szentmise a húsvéti titok szentségi megjelenítése.

**Christos aneste! Alethos aneste!
Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt!**

A világ hét csodája

Egy csapat diák azt a feladatot kapta, hogy készítsenek egy listát arról, mit tekintenek most a világ hét csodájának.

Valószínűleg némi eltéréssel, de a következők kapták a legtöbb szavazatot:

1. az egyiptomi nagy piramisok
2. a Taj Mahal
3. a Grand Canyon
4. a Panama-csatorna
5. az Empire State Building
6. a Szent Péter-székesegyház
7. a kínai nagy fal

Amikor a tanár összeszedte a szavazatokat, észrevette, hogy egy diák még nem végzett a listájával.

Így megkérdezte a lányt, hogy talán problémája van a lista elkészítésével. A lány azt felelte, hogy „Igen, egy kicsit. Nem teljesen tudom eldönteni, mert olyan sok van.”

A tanár azt mondta, „Oké, oszd meg velünk, amid már van, talán tudunk segíteni, befejezni”.

A lány hezitált, de aztán felolvasta:

„Szerintem a világ hét csodája a következő:

1. Látni...
2. hallani...
3. tapintani...
4. ízlelni...
5. érezni...

6. nevetni...

7. és szeretni.”

A teremben olyan csend lett, hogy a légy zümmögését is hallani lehetett volna.

Az egyszerű és hétköznapi, általános dolgok elkerülik a figyelmünket, és amit természetesnek tartunk, azok valóban csodálatosak!

Egy szelíd figyelmeztetés:

A legértékesebb dolgokat az életben nem lehet kézzel felépíteni vagy megvásárolni.

Ne légy annyira elfoglalt, hogy ne vedd észre ezt!

Nagypéntek

Nagypéntek kora délután van. Hangolódom a 3-kor kezdődő keresztútra. Csöngetnek. Negyven körüli asszony-ismerősöm áll az ajtóban. Tegnap este férjével együtt itt voltak a nagycsütörtök esti szentmisén. Rendszeres templomba-járók, tehetős, becsületes emberek. Most viszont valami baj lehet, az Asszony arca árulkodik. Behívom.

- Én hazamegyek! - tör ki belőle - De akkor többet nem jövök vissza!

- Mi történt? Ül le, mondd el!

Kiderül, hogy nem is olyan jól élnek a férjével, mint látszik. Gyakran durva hozzá, kiabál, és hozzá vágja, ami esetleg a keze ügyében van. És mindezt józanul, csupán csak ideges, rajta tölti ki mérgét. Máskor is, többször is előfordult már, de most már elég!

Csupa együttérzés vagyok, de semmi okos gondolatom. Valahogy annyira egyik bennem, hogy nem tudok mit válaszolni. Sem őt, sem a férjét nem tudom sem védeni, sem támadni. Hogy hallgatok, folytatja:

- Majd meglátjuk, mire megy egyedül. Én végeztem a könyveléseit, azért haladt egyről a kettőre! De most már vége! Elegend van ebből a szolgaságból!

Tegnap este jutott eszembe. Az esti misén az Evangélium, amikor Jézus megmossa a tanítványok lábát. Persze, könnyű nekem, másra alkalmazni.... De akkor se jut semmi eszembe, Ő pedig vár valamit. Kínlóva kezdem:

- Nézd, az eszem felfogja, amit mondasz, de számomra annyira új... a szívemben ti összetartoztok... szeretnék valami segítőt mondani, de egyre csak a tegnap este van eszemben. Tudod, amikor Jézus megmosta a tanítványok lábát... ő vállalta a szolgaságot.

- De nem érted? Én csak arra vagyok jó, hogy vezessem a háztartást, a könyvelést?! Mire ment volna nélkülem?

Valószínűleg igaza van, a rugalmasság, talpraesettség nem biztos, hogy jellemző a férjére.

Szomorúan kérdeztem:

- És neked nem jelentett örömet, hogy haladtatok egyről a kettőre? Nem jelentett örömet, hogy mindezt tudod csinálni, hogy kiegészítetted Öt?

Lehajtotta a fejét.

- De, örültem, és most is fáj, ha arra gondolok, hogy külön... De nem bírom. Nekem is van önérzetem ... velem mindent meg lehet csinálni, azt gondolja?!

- Szerintem most Ő is szenved, és bánja, hogy milyen volt veled ... talán nem is tehet róla, hogy ilyen.

- Én is azt gondoltam, sokszor már. Újra és újra csak megbocsátottam neki. De már nem tudok hinni neki ... nem érdemli meg ...

- Nem mert megérdemli, hanem mert szükségem van rád! Tudod, Júdás is ott volt a tanítványok között. A méltatlanná vált barát. Néha láthatjuk egymást ilyenek....

Éreztem, hogy suták a szavaim. Valami használható, konkrét jó tanács kellene. De mit mondhatnék? Várakozóan, rámhagyatkozóan néz rám.

- Ne haragudj, én semmi okosat nem tudok mondani. Tudod, most lesz a keresztút, próbálok neked is segíteni, de a tiedet neked kell cipelned...

Mosolyogtam, megfogtam a kezét. Felállt. Felsőhajtott.

- Most innen elmegyek. Még nem tudom, hogy hova. De ha visszamegyek hozzá, ne mondd el, hogy itt jártam.

Elment. Az ő titkát is vittem, és jártuk a keresztutat, délután 3-kor Nagypénteken.

Húsvétkor mindketten ott voltak, együtt a templomban. Részleteiben azóta sem tudom, mi történt. A nagycsütörtöki lábmosás szolgálatának ereje? A pénteki fájdalmas keresztút? Nem tudom. Bennem az ő életük annak bizonyítéka, hogy ma is, újra meg újra ismétlődik az áldozat!

P á r b e s z é d

Az ateista filozófia-professzor arról beszél a tanítványainak, mi a problémája a tudományak Istennel, a Mindenhatóval. Megkéri az egyik új diákját, hogy álljon fel és a következő párbeszéd alakul ki:

Prof: Hiszel Istenben?

Diák: Teljes mértékben, uram.

Prof: Jó-e Isten?

Diák: Természetesen.

Prof: Mindenható-e Isten?

Diák: Igen.

Prof: A bátyám rákban halt meg, annak ellenére, hogy imádkozott Istenhez, hogy gyógyítsa meg. Legtöbbünk törekedne arra, hogy segítsen másokon, akik betegek. De Isten nem tette ezt meg. Hogyan lehetne akkor jó Isten? Hmm? - A diák hallgat.

Erre nem tudsz választ adni, ugye? Kezdjük előlről, fiatalember. Jó-e az Isten?

Diák: Igen.

Prof: Jó-e a Sátán?

Diák: Nem.

Prof: Honnan származik a Sátán?

Diák: Istentől?

Prof: Így van. Mondd meg nekem, fiam, van-e bűn ebben a világban?

Diák: Igen.

Prof: A bűn mindenhol jelen van, nemde?

Diák: Igen.

Prof: És Isten teremtett mindent. Így van?

Diák: Igen.

Prof: Tehát ki teremtette a bűnt?

A diák nem válaszol.

Prof: Vannak-e betegségek? Erkölcstelenség? Gyűlölet? Csúfság? Mindezen szörnyű dolgok léteznek ebben a világban, ugye?

Diák: Igen, uram.

Prof: Tehát, ki teremtette mindezeket?

A diák nem felel.

Prof: A tudomány állítása szerint 5 érzé-

künk van, melyekkel felfogjuk és megfigyeljük a dolgokat magunk körül. Mondd meg nekem, fiam! Láttad-e már valaha az Istent?

Diák: Nem, uram.

Prof: Mondd meg nekünk, hallottad-e már valaha a te Istenedet?

Diák: Nem, uram.

Prof: Érezted-e már valaha a te Istenedet, megízlelted-e a te Istenedet, vagy érezted-e már a te Istened illatát? Különbön is, volt-e már valamilyen kézzelfogható tapasztalatod Istenről?

Diák: Nem, uram, attól tartok nem.

Prof: És mégis hiszel benne?

Diák: Igen.

Prof: A tapasztalati, igazolható, bemutatható bizonyítékok alapján a tudomány kijelenti, hogy a te ISTENED nem létezik. Na erre mit mondasz, fiam?

Diák: Semmit. Nekem csak a hitem van.

Prof: Igen. A hit. Pontosan ezzel van problémája a tudományak.

Diák: Professzor, létezik-e a hő?

Prof: Igen.

Diák: És létezik-e a hideg?

Prof: Igen.

Diák: Nem, uram. Nem létezik.

Az események ezen fordulatára az előadótér elcsendesedik.

Diák: Uram, lehet sok hőnk, még több hőnk, túlhevíthetünk valamit, vagy még annál is jobban felhevíthetjük, lehet fehér hőnk, kevés hőnk, vagy semennyi hőnk. De nem lesz semmink, amit hidegnek hívnak. 458 fokkal tudunk nulla alá menni, ami a hő nélküli állapotot jelenti, de annál lejjebb nem mehetünk. A hideg nem létezik. A hideg szót a hő nélküli állapot jellemzésére használjuk. A hideget nem tudjuk lemérni. A hő: energia. A hideg nem az ellentéte a hőnek, uram, hanem a hiánya.

Az előadóteremben ekkor már egy gombostű leejtését is meg lehetne hallani.

Diák: És mi van a sötéttséggel, Professor? Létezik-e a sötéttség?

Prof: Igen. Hogyan beszélhetnénk az éjszakaról, ha nem lenne sötéttség?

Diák: Ismét téved, uram. A sötéttség valaminek a hiányát jelzi. Lehet kis fényünk, normális fényünk, nagy erejű fényünk, villanó fényünk, de ha sokáig nincs fény, akkor nincs semmi, S azt hívjuk sötéttségnek, így van? De a valóságban a sötéttség nem létezik. Ha létezne, még sötétebbé tudnánk tenni a sötétséget, nemde?

Prof: Tehát, mire akarsz rámutatni mindezzel, fiatalember?

Diák: Uram, azt akarom ezzel mondani, hogy a filozófiai eszmefuttatása hibás.

Prof: Hibás? Meg tudod magyarázni, miért?

Diák: Uram, ön a kettősségek talaján mozog. Azzal érvel, hogy van az élet, utána pedig a halál, van egy jó Isten és egy rossz Isten. Az Istenről alkotott felfogást végesnek tekinti, mérhető dolognak. Uram, a tudomány még egy gondolatot sem tud megmagyarázni. Elektromosságot és mágnesességet használ, de sohasem látta egyiket sem, arról nem is szólva, hogy bármelyiket megértette volna. Ha a halált az élet ellentétéként vizsgáljuk, akkor tudatlanok vagyunk arról a tényről, hogy a halál nem létezhet különálló dologként. A halál nem az élet ellentéte: annak hiánya. Most mondja meg nekem, professor: azt tanítja a diákjainak, hogy majmoktól származnak?

Prof: Ha a természetes evolúciós folyamatra céloz, akkor természetesen igen.

Diák: Látta-e már valaha az evolúciót a saját szemével, uram?

A professor mosolyogva megrázza a fejét, kezdi látni, mi lesz a vita kimenetele.

Diák: Mivel eddig még senki sem látta az evolúciós-folyamatot végbemenni, sőt azt sem tudja bizonyítani, hogy ez egy folyama-

tos történet, azt jelentené mindez, hogy ön a saját véleményét tanítja, professor? Akkor ön nem is tudós, hanem prédikátor?

Nagy zajongás támad az osztályban.

Diák: Van-e valaki az osztályban, aki látta már valaha a professor agyát?

Az osztály nevetésben tör ki.

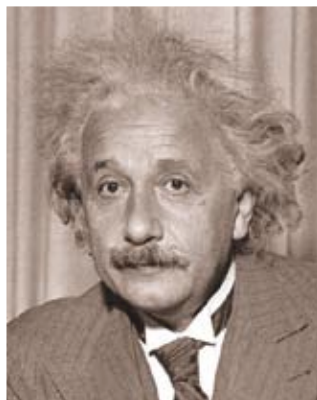
Diák: Van-e itt valaki, aki hallotta már a Professor agyát, érezte, megérintette azt, vagy érezte az illatát?... Úgy tűnik, senki nem tette. Tehát, a tapasztalati, állandó, kimutatható bizonyítékok megalapozott szabályai szerint a tudomány kimondja, hogy önnek nincs agya, uram. Ne vegye tiszteletlenségnek, uram, de hogyan adhatunk így bármilyen hitelt az előadásainak?

A teremben síri csend. A professor a diákat nézi, arca kifürkészhetetlen.

Prof: Azt hiszem, hit alapján kell elfogadnod, fiam.

Diák: Erről van szó, uram! Ember és Isten között a HIT a kapcsolat. És ez mindennek a mozgatója és életetője.

A diák..... Albert Einstein volt.

Chiara Lubich

Jánoshalma Tiszteletbeli Polgára

2008 február 15-én adta át Czeller Zoltán Jánoshalma polgármestere a Jánoshalma Város Tiszteletbeli Polgára díjat Chiara Libich-nak. A kitüntetést Chiara Lubich nevében a hazánkban tartózkodó közvetlen munkatársai, Valeria Ronchetti és Giuseppe de Giacomo vették át.

Az alábbiakban közöljük Polgármester úr ünnepi beszédét:

"Jánoshalma Város Képviselő-testülete a „Jánoshalma Város Tiszteletbeli Polgára” díjat a közelmúltban alapította meg.

A „**Jánoshalma Város Tiszteletbeli Polgára**” díj azoknak, a munkásságukkal városunk lakói számára példaképpül szolgáló személyek számára adományozható, akik Jánoshalma város háttárain túlmutató, belső- és külföldön végzett gazdasági, tudományos, sport, irodalmi, művészeti, karitatív, szociális tevékenységet végeztek, vagy végeznek, ezáltal hírnévre tettek szert.

A képviselő-testület évente legfeljebb 2 fő számára adományozhatja a kitüntetető címet. A polgármester, a képviselő-testület bármely tagja, vagy a képviselő-testület bármely bizottsága által javasolt kitüntetett személy a város címerével ellátott, díszes kitüntetető oklevelet vehet át.

A rendelet lehetővé teszi olyan külföldi állampolgároknak átadni a díjat, akik a jövőben Jánoshalma fejlődését segíteni tudják. Azt reméljük, hogy ezáltal Jánoshalma a jelenleginél szélesebb körben, nemzetközi szinten is ismertté válik.

Az elnevezésben a tisztelet szó szerepel. Olyan személy kaphatja meg a díjat, akinek

élete példája, munkássága elismerést, tiszteletet, megbecsülést érdemel. A tisztelet kölcsönös. A díj átadásával Jánoshalma város tiszteletének jeléül polgárai közé fogad valakit, miközben, aki a díjat kapja - egy országosan, vagy nemzetközileg elismert személy - megtisztel bennünket azzal, hogy elfogadja.

A „**Jánoshalma város tiszteletbeli polgára**” díjat a képviselő-testület elsőként egy olasz hölgynek ítélte oda, Chiara Lubichnak.

Chiara Lubich

Chiara Lubich asszony nevét a világ 182 országában ismerik. Tizenkét díszdoktori címet kapott különböző tudományágakból világhírű Európai egyetemeken. Szintén egy tucatnyi díszpolgárságot adományoztak neki, valamint napjainkig hat nemzetközi díjjal tüntették ki.

Párizsban UNESCO díjat kapott a békére nevelésért, Londonban Templeton díjjal jutalmazták. 1988-ban Augsburgi béke díjat kapott, 10 év múlva a Strasbourgban az Európa Tanács tüntette ki az egyéni és társadalmi jogok védelmében kifejtett munkásságáért. Állami szintű díjat kapott a Németországban és a Brazil Köztársaságtól.

Méltán vetődik fel a kérdés, mivel érdemelte ki ezt a sok elismerést?

Chiara Lubich az egész világon, ahová eljutott, a helyi viszálykodások, a nacionalizmus, a fajgyűlölet rendkívül nehéz kérdéseire talált választ. Gondolatai különböző vallású, eltérő kultúrájú emberek békés egymás mellett élését segítették elő. Ezek a gondolatok pedig arról tanúskodnak, hogy csak az egységre törekvés, az együtt gondolkodás képes átalakítani a társadalmat, képes jó hatással lenni a gazdaság, a politika, az igazságszolgáltatás, az egészségügy, a kultúra és a tömegkommunikáció világára. Ezek a gondolatok mindenkihez

szólnak: vallásos és ateista emberekhez, nők-höz, férfiakhoz, minden korosztályhoz. Chiara Lubich munkásságát azért ismerik el világszerte, mert a gyökerei ezekhez az egyszerű, mindenki számára elfogadható, egyetemes emberi értékekhez nyúlnak vissza, amelyek megoldást jelentenek a számos közéleti prob-

lémára. Sokan vannak ugyanis, akik szeretnék megszépíteni a világot, jobbá tenni a körülményeket, az emberi kapcsolatokat, de nem tudják hogyan kell. Talán mi is közéjük tartozunk. Egy dolog azonban bizonyos: a társadalomban, egy városban, egy közösségben élni csak úgy érdemes, ha a különbözőségeink nem elválasztanak, hanem gazdagítanak bennünket.

Szűcs Péter saját szerzeményével emelte a díjátadási ünnepség fényét.

Két jánoshalmi példát szeretnék említeni. A városunkról szóló krónika tudósít arról, hogy Jánoshalma lakossága a múlt században a legnagyobb társadalmi válságok után miként állt talpra. Mindenki a saját családjáért dolgozott, de közösen a szomszédokkal, ismerősökkel, kalákában, egymást segítve az összefogás szép példáját adták az utókornak. Saját maguk rakták le az alapokat, gondozták a felépítményt, és közösen örültek annak, ha marandó értéket hoztak létre. Csinos porták, módos házak, gondozott utcák, megművelt területek,

virágzó gazdaság járt a nyomukban.

A másik példáért nem kell messzire, a múlt századba kalandozni. Az elmúlt év eseményei is sok változást hoztak a városunk életébe. A gondozatlanság helyett ápolt virág-ágyások, térkövel lerakott útkeresztezések, virágládák díszítik a város több pontján köztereinket.

Mindez egy újabb összefogás eredménye.

Saját térkövet gyártunk, emellett virágboltosok felajánlásaiból, jánoshalmi polgárok önkéntes munkájával, az önkormányzattal való együttműködéssel valósult meg a városzeépítés. Ezzel szinte egyidőben elindult a pedagógia területén, szociális vonalon, az egészségügyben is egy nagyobb méretű, karitatív társadalmi összefogás, amelynek segítségével a benne tevékenykedők önzetlenül - minden

ellenszolgáltatás nélkül - a városban jelen lévő társadalmi egyenlőtlenségek elsímításán tevékenykednek.

Már eddig is sokan részt vettek benne, gyermekek, idősek, kétkezi munkások, értelmiségiek, civilek és egyházi személyek.

A két példa gyökerei közösek, és egybe csengenek Chiara Lubich asszony gondolataival is. Ezek pedig a következők: Nézzük meg, mit tudunk közös összefogással a Jánoshalmán élőkért tenni! Tegyük meg mindent, egymást segítve azért, hogy kilábaljon a város a nehéz helyzetéből!

Chiara Lubich asszonyt a képviselő-testület Jánoshalma város tiszteletbeli polgárává választotta. Tiszteletből. Mert tiszteletet érdemel, akinek élete, munkássága a békességre, az összetartozásra, az értékeink megőrzésére és gazdagítására nevel.""

Jánoshalma Város Tiszteletbeli Polgára díjat Chiara Lubich nevében a hazánkban tartózkodó közvetlen munkatársai, Valeria Ronchetti és Giuseppe de Giacomo vették át Zeller Zoltán Jánoshalma polgármestertől.

Húsvéti köszöntő

„Hiszem, hogy Isten mindenből, még a legrosszabból is tud és akar jót támasztani. Csupán emberek kellenek hozzá, akik minden dologból kihámozzák azt, ami javukra való. Hiszem, hogy Isten a legnagyobb nyomorban is megadja a lelkierőt, amire szükségünk van. Nem előre adja, nehogy elvakultságunkban pusztán önmagunkra hagyatkozzunk. E hitben el kell némi minden aggodalomnak. Hiszem, hogy hibáink és tévedéseink sem hiábavalók, és hogy Isten ezekkel is tud úgy bánni, mint

vélt jócselekedeteinkkel. Hiszem, hogy Isten nem a végtelen „Végzet”, hanem az igazi „Jóság”, aki őszinte könyörgésre és felelősséggel teljes tettekre vár, hogy azokra válaszoljon.” Bonhoeffer gondolataihoz kapcsolódva kívánom, hogy 2008 húsvétja legyen mindannyiunk számára olyan új kezdet, mely az Istenbe vetett bizalom, az őszinte könyörgés és a felelősségteljes tettek által, egyéni életünkben és Hazánk életében is meghozza az Istennek tetsző és az emberek javát szolgáló életet.

Áldott húsvéti ünnepeket kívánok tisztelettel és szeretettel minden magyar családnak:

Bányai Gábor
országgyűlési képviselő,
a Bács-Kiskun Megyei Közgyűlés elnöke

Rádiós mise

Február 3-án és 10-én a jánoshalmi templomból közvetítette a szentmisét a Katolikus Rádió és a Kossuth Rádió. Az ország minden részéből nagyon sok pozitív visszajelzést kaptunk.

Kanada – Dominika

Nemes Lajos, Jánoshalma díszpolgára, a Kanadában élő üzletember meghívására február 18-án Torontóba utaztam. Ezúton is hálásan köszönöm a kedves, baráti vendéglátást, a különleges élményeket és tapasztalatokat. Mindannyiunk nevében szeretettel gratulálunk Nemes Lajos és felesé-

ge, Melinda asszony 50 éves házassági évfordulójához, és imáinkba foglaljuk őket. Nagy élmény volt találkozni a torontói Szent Erzsébet Egyházközség magyar híveivel és az ott szolgálatot teljesítő jezsuita atyákkal. Felemelő érzés volt hazánktól 7 ezer kilométerre magyar szentmisét celebrálni.

Kanadából vendéglátóm egy hetes nyaralásra a Dominikai Köztársaságba is elvitt. A csodálatos tengerpart, a napsütéses nyári idő és az osztályon felüli környezet igazi pihenést és kikapcsolódást nyújtott számunkra. Dominika lakosságának 90 százaléka katolikus vallású. A helyi lakosok nagyon kedves és barátságos emberek. Ottlétem alatt összeismer-

kedtem Ramon atyával és Fernandoval a másodéves kispappal. Tekintettel arra, hogy az ország lakossága nagyon szegény, meglehetősen nehéz a lelkipásztori munka. Szeretettel foglaljuk imáinkba az ottani híveket és atyákat. Ismételten hálásan köszönöm Nemes Lajos úrnak ezt a csodálatos kirándulást.

Rónaszéki Gábor

H a m v a z á s

és Giuseppe
de Giacomo

"Porból lettél és visszatérsz a porba" – hangzott fel hamvazószerdán az egyház figyelmeztetése. A földi élet egyszer véget ér. Igyekezzünk mennyei kincseket gyűjteni!

Tarka tojások saját kezűleg

„...Akassz a fára lány ezüst csipkét, tűzzsínú bimbót, lengő fehér csipkét, lán-golva nyíló ifjú bimbót, szirmot, moso-lyogva ringót...”

(Kosztolányi Dezső Húsvéti himnusz)

Az Összefogás Jánoshalmáért Egyesület március 8-án délelőttre az Alkotóházban tojásfestést hirdetett. A tojások fontos szerepet kaptak a feltámadás ünnepé-re való készülődésben.

Egyesületünk Agócs Mária és Balázs Sándorné Etelka óvónők vezetésével a Húsvét legszebb pillanatait valósította

meg, amikor a családtagok közösen festették a tojásokat.

Sok-sok apró kis ötlettel gazdagodtak a gyermekeink, a szülei és a nagyszülők, és ezekkel az ötletekkel gyarapodva délre el is készültek a tojások. Rengeteg tojást festettek, így a gyermekeink nemcsak az otthoni, de a város tojásfájára is akaszthatnak belőle, amelyeket Nagyszombaton délelőtt 10 órakor a templom előtti arany-eső fára helyezhetnek el. Remélve, ezzel is megajándékozunk a város apraját és nagyját.

Gavlikné Komáromi Mária

A katolikus iskola életéből

Felső, alsós farsang

A jól megérdemelt jutalom, amelyből a nyertesek nagylelkűen mindenkit megkínáltak. Frick Andris anyukájának köszönjük nagy tálca palacsinta elkészítését.

Itt a farsang, áll a bál

Műveltségi vetélkedő

A világ kultúrája címmel, Nikli Károly szervezésében ebben az évben is városunk vetélkedőt hirdetett. Nagyon büszkéek vagyunk iskolánk csapatára: Enesei Péterre, Kiss Pető Tiborra és Komáromi Róbertre, mivel az idén is első helyezést értek el.

Tavaszbáró Folklor

A február 26-án városi szinten megrendezett Tavaszváró Folkloron intézményünk több csoportja is színvonalas műsorral készült. Az iskolások moldvai népdalcsokrot hangszerelve, az intézmény dolgozói pedig népdalfeldolgozást adtak elő.

Új padok

Ebben a tanévben is gazdagodott egy osztály új padokkal, székekkel. Mégpedig a jó tanulmányi eredményüknek köszönhetően az 5. osztály élvezheti. Az anyagi forrást a Bács-Kiskun megye Köznevelési Kézirattanársági Bizottság nyert pályázat biztosította.

Gyerekek lelki napja

A diákok lelkesen vettek részt a nagybőjti lelki napon, hisz ismerős atyák segítettek a lelki felkészülésben. Az elmélkedéseket alsó tagozaton János atya vezette, ő Mélykútról jött, a felső tagozaton pedig Ágoston atya, aki pedig Bajáról érkezett.

Húsvéti készülődés a Katolikus Óvodában

Kicsinyeinkkel már ebben a korban igyekszünk megéreztetni, mennyire jó jót tenni, jónak lenni, nemcsak a felnőttek örömére, hanem Jézusnak – Jézusért.

Segítségünkre vannak a bibliai történetek, Jézus tanítása, példája, amely mindennapjainkat áthatja. A nagybőjti időben Jézus önfeláldozó szeretetét igyekszünk közel vinni gyermekink lelkéhez, mégpedig azáltal, hogy mindenkinek készítettünk egy kis gyertyát, amelyre gyűjthetik a jócselekedet virágait. Sok igyekezetet, lelkesedést tapasztaltunk. Megértették azt, ha mi szeretünk valakit, akkor mi is úgy viselkedünk, mint Jézus. Megtesszük amit kér, még akkor is, ha az nem mindig könnyű. Jézus a mennyei Atya akaratát teljesítette, mindent megtett, amire

kért. Akkor is, amikor ez nehéz volt, nem törődött azzal, hogy ezért bántották őt az emberek, vagy fáradt volt, vagy a keresztet kellett cipelnie.

Minden napra kitűztünk egy feladatot a szeretet dobókocka segítségével: például nem adom vissza, ha a másik bánt, nem beszélek csúnyán, jó szívvvel odaadom a játékomat, mindenkinek a barátja vagyok, megvigasztalom azt, aki szomorú, szó nélkül segítek. Aki szeretetben és békességben tud együtt lenni társaival az egész nap folyamán, az megkapja gyertyájára a jóság virágát.

Mi, ezáltal könnyítjük Jézus keresztthorozását.

*Dr. Miskolczi Józsefné
óvodapedagógus*

Képek a katolikus óvoda életéből

Óvodánkban nagyon kedveltek a népi gyermekjátékok, mondókák. „Bori baba haja kóc...” – hangzik a mondóka, ami igazán a gyermekekhez közelálló téma. Szívesen játszik a dalos játékokat, együtt énekel velük, napi játék tevékenységük része. Játék közben megismerik nép-

szokásainkat, magyar népi kultúránk hagyományait. Február 26-án a városi „Tavaszcímű folklór” ünnepen Cziptákné Bányai Orsolya és Taskovics Ágnes óvodapedagógusok felkészítésével a nagycsoportosok bemutattak egy csokorra valót ezekből a játékokból.

2008. február 27-én, Kecskeméten „Fülemüle fesztivált” rendeztek óvodások részére, ahol Simity Flóra, középsős korú óvodásunk is énekelte. Előadásáért „az ékes hangú dalnok” címet nyerte. Flóra felkészítői Simityné Mészáros Judit és Csizovszki Lászlóné voltak.

Vízfordó edény

Kínában egy vízfordozónak volt két cserépedénye. Annak a botnak egyik-egyik végén lógtak, amit a nyakában hordott. Az egyik edényen volt egy repedés, míg a másik tökéletes volt, és mindig egy teljes adag vizet szállított. A pataktól a házig tartó hosszú séta végén a megrepedt edény már csak félig volt tele vízzel. Két teljes évig ez így ment, minden nap. A vízfordozó már csak másfél edény vizet szállított vissza a házába. Természetesen a tökéletes edény büszke volt teljesítményére, hisz tökéletesen tette a dolgát. De a szegény törött cserép szégyellte a tökéletlenségét, és nyomorultnak érezte magát, hogy csak feleannyit tudott teljesíteni.

Két év keserűség után, egyik nap meg szólította a pataknál a vízfordó:

- Szégyellem magam, mert belőlem szí-

várogi ki a víz egész úton hazafelé.

A vízfordozó így válaszolt:

- Észrevetted, hogy a virágok az ösvényen csak a te oldaladon nyílnak, és nem a másik cserép oldalán? Ez azért van így, mert én tudtam a hibádról, és virágmagot szórtam az ösvénynek ezen oldalára. Minden nap te locsoltad őket, amíg visszasétáltunk. Két éve leszedem ezeket a gyönyörű virágokat, hogy az asztalt díszítem velük. Ha nem lennél olyan, amilyen vagy, ez a gyönyörűség nem ragyogná be a házat.

Tanulság: Mindannyiunknak megvan a saját, különleges hibája. Mi mindannyian törött cserépedények vagyunk. De ezek a törések és hibák teszik életünket olyan érdekessé és értékesé, csak el kell fogadnunk mindenkit olyannak, amilyen, és meglátni a jót másokban!

Irgalmas Jézus

2000. április 30-án, Húsvét 2. vasárnapján avatta szentté Boldog Fausztina nővért II. János Pál pápa. A Szentatya Fausztina

nővér látomásai alapján úgy rendelkezett, hogy a Húsvét utáni vasárnap az egész Egyházban az Isteni Irgalmasság Vasárnapja nevet viselje. „Az Egyháznak legfontosabb teendői között kell számon tartania, hogy hirdesse és beoltsa az életbe az irga-

lom misztériumát, amely legtökéletesebben Jézus Krisztusban mutatkozott meg.” A Szentatya szándékát szem előtt tartva 2008. március 30-án, az Isteni Irgalmasság Vasárnapján, a 10 órai szentmise keretében avatjuk fel és áldjuk meg a jánoshalmi templom előtt elhelyezendő Irgalmas Jézus szobrot, Gabay Sándor szobrászművész alkotását, melyet a Zámbo család ajándékozott egyházközségünknek. Nagylelkű felajánlásukat ezúton is hálásan köszönjük.

JÁNOSHALMI HARANGOK

A Szent Anna Egyházközség kiadványa

Internetes elérhetőségünk: szentanna.org

A Szerkesztő bizottság címe: Jánoshalma, Béke tér 11.

email: jharangok@gmail.com
stanna@anct.hu

Kiadja: A Szent Anna Egyházközség Plébánia Hivatala

Felelős kiadó: Rónaszéki Gábor

Felelős szerkesztő: Blázsik Sándor

Szedés-tördelés: ZSIKOR Bt.

Nyomda:

Kópia Kft. Kiskunhalas

Megjelenik: két havonta